

Arrest

nr. 29 370 van 30 juni 2009
in de zaak RvV 40 179 / II

In zake: [REDACTED], handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen [REDACTED], [REDACTED] en [REDACTED] die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 14 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 11 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, van de drie beslissingen van de gemachtigde van de minister van 13 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de twee beslissingen van de gemachtigde van de minister van 16 maart 2009 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 oktober 1999 dienen verzoekende partij en haar echtgenoot, mede voor hun minderjarige zoon, een asielaanvraag in. Op 5 juni 2000 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2 Op 12 december 2006 dienen verzoekende partij, haar echtgenoot en hun vier minderjarige kinderen, een aanvraag tot vestiging (bijlage 19) in, als bloedverwant in neergaande lijn, in functie van hun vader respectievelijk schoonvader respectievelijk grootvader, die een verblijfsrecht in België heeft. Op 8 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister ten aanzien van verzoekende partij en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing wordt op 16 mei 2007 een verzoek tot herziening bij de minister van Binnenlandse Zaken ingesteld dat later op grond van artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt omgezet in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze laatste verwerpt op 24 september 2007, bij arrest nr. 1 921 wat de verzoekende partij betreft en nr. 1 920 wat haar echtgenoot betreft, het beroep tot nietigverklaring.

1.3 Op 16 oktober 2008 dienen de verzoekende partij en haar vier minderjarige kinderen als burgers van de Unie een aanvraag van een verklaring van inschrijving in (bijlage 19) als bloedverwanten in neerdalende lijn, in functie van hun vader respectievelijk grootvader.

1.4 Op 11 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister ten aanzien van verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 16 maart 2009 aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving (1), aangevraagd op 16/10/2008 door (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

- *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Art. 40 bis §4, alinea 2 van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende : de in artikel 40, §4, eerste lid 2°, bedoelde burger van de Unie moet tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familie in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomen en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Aangezien de vader van betrokkene ten laste is van het OCMW, kan betrokkene onmogelijk ten laste zijn van hem en vormt zij een belasting van het sociale bijstandsstelsel van België. (...)"*

Op 13 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister ten aanzien van de zoon J. en de dochters S. en K. van verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 16 maart 2009 aan verzoekende partij, als moeder, ter kennis gebracht. Dit is de tweede, derde en vierde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving (1), aangevraagd op 16/10/2008 door (...), geweigerd

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Art. 40 bis §4, alinea 2 van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende : de in artikel 40, §4, eerste lid 2°, bedoelde burger van de Unie moet tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familie in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomen en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Aangezien de grootvader van betrokkene ten laste is van het OCMW, kan betrokkene onmogelijk ten laste zijn van hem en vormt zij een belasting van het sociale bijstandsstelsel van België. De moeder van betrokkene werd om die reden geweigerd. (...)

Op 16 maart 2009 wordt aan verzoekende partij een bevel tot terugbrenging met betrekking tot haar zoon J. en haar dochter K. afgegeven. Dit is de vijfde en zesde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

REDEN VAN MAATREGEL:

Zie bijlage 20 (...)

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ervan uitgaat dat de bestreden beslissing de beslissing van de gemachtigde van de minister van 11 maart 2009 is waarbij het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten onder bijlage 20.

De Raad wijst er echter op dat verzoekende partij in het begin van haar verzoekschrift stelt dat zij een beroep tot nietigverklaring overmaakt tegen de “*beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13 maart 2009 en betekent op 16 maart 2009*”, dat zij later ook spreekt van de “*beslissing van 11 maart 2009 die werd betekend op 16 maart 2009*”, maar dat zij als “*bestreden beslissingen*” de volgende beslissingen bij haar verzoekschrift voegt: de beslissing van 11 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekende partij, de beslissingen van 13 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van de zoon J. en de dochters S. en K. van verzoekende partij en de bevelen tot terugbrenging met betrekking tot de zoon J. en de dochter K. van verzoekende partij, afgegeven op 16 maart 2009. Derhalve dient ervan uitgegaan te worden dat het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring deze zes beslissingen betreft. De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier tevens een op 16 maart 2009 ter kennis gebrachte beslissing van 13 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van de dochter J. van verzoekende partij en bevelen tot terugbrenging die betrekking hebben op de dochters S. en J. van verzoekende partij en op 16 maart 2009 afgegeven werden, bevinden, maar gelet op het feit dat verzoekende partij van deze beslissingen geen melding maakt in haar verzoekschrift en ze ook niet bijgevoegd heeft, zal de Raad zich beperken tot de wettigheidtoetsing van de zes hogervermelde bijgevoegde beslissingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, § 4, 3°, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het enig middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"2.2.1 Schending van het artikel 40 bis par. 4 3° tweede lid en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 40 bis van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering door middel van een stijlformule.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is - quod non.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

Er wordt in de beslissing enkel en alleen maar gesteld dat K. O. enkel en alleen haar dochter zou ondersteunen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar haar stuk 3. Het betreft een verklaring die werd opgesteld door de familieleden van verzoekster. Verzoeker wordt als volgt gesteund door haar familie:

- *De zus Z. B. heeft haar 300 euro per maand*
- *De broer R. O. geeft haar 300 euro per maand*
- *K. O. geeft haar 300 euro per maand.*

Dit wil zeggen dat verzoeker een beschikbaar inkomen heeft van meer dan 900 Euro. Dit is boven het bestaansminimum. Verzoeker tezamen met haar kinderen komt hiermee toe. Dit is meer dan voldoende voor haar.

Bovendien bestaat het inkomen van het gezin K. O. niet volledig uit een OCMW uitkering. Integendeel. De assistent van het OCMW GENT, zijnde K. D. stelt in stuk 2 uitdrukkelijk dat het gezin tevens een uitkering ontvangt als tegemoetkoming voor personen met een handicap.

Haar broer R. O. is tewerkgesteld als artikel 60 par. 7 van de organieke wet van het OCMW GENT. Hij ontvangt door zijn tewerkstelling een jaar inkomen van 16.649,88 per jaar. Dit is een maandinkomen van 1.387,49 Euro (stuk 5). Hiervan van kunnen zij gerust 300 Euro missen om aan verzoeker te geven.

De Heer R. B. is de schoonbroer van verzoeker. De Heer R. B. is de echtgenoot van haar zus Z. B. Ook hij is tewerkgesteld bij C. NV te GENT. Verzoeker heeft tevens zijn loonbrieven gegeven aan de Stad GENT. In december 2008 had hij een inkomen van 1.266,83 Euro per maand. Ook dit bedrag is voldoende om met dit hun zus de financieren.

Het is aldus onterecht dat verzoeker ten laste zou komen te vallen van het sociaal bijstandstelsel. Het is de familie van verzoeker die voor haar zorgt en dit wenst verder te doen.

Verzoeker is NIET ten laste van het OCMW GENT en ontvangt hiervoor geen steun. Op heden dopt verzoeker tezamen met haar kinderen haar eigen boontjes.

Is wel correct dat de vader van verzoeker een uitkering ontvangt van het OCMW GENT. De vader van verzoeker is echter van oordeel dat hij met zijn centen die hij ontvangt van het OCMW GENT kan doen wat hij wil. Het volledig onterecht om verzoeker niet toe te laten. Ten eerste mag vader van verzoeker doen met zijn inkomen wat hij wilt. Bovendien zijn zowel de broer als schoonbroer van verzoeker tewerkgesteld die ruim voldoende is om verzoeker te voorzien van een inkomen.

Artikel 40 bis par. 4 2de lid Vw heeft ENKEL EN ALLEEN betrekking op de middelen die betrekking hebben op VERZOEKER alleen. Waar de middelen van de andere familieleden vandaan komen mogen NIET worden onderzocht.

Dit is een duidelijk schending van artikel 40 bis par. 4 2de lid Vw. Door de interpretatie te geven zoals vermeld in de motivering van de beslissing wordt de voorwaarde van artikel 40 bis Par. 4 2de lid Vw verstrengd. De administratie kan niet zomaar rechtsregels verstrengen en het moeilijker maken.

De beslissing is derhalve gestoeld op verkeerde motieven die zijn ingegeven op een eigen interpretatie van de administratie. De administratie dient wetten toe te passen en ze niet door eigen interpretatie te verstrengen. Een beslissing dient gestoeld te worden op correcte motieven zodoende is er een schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Bovendien is de motivering een voorbeeld van machtsoverschrijding.

De beslissing van 11 maart 2009 die werd betekend op 16 maart 2009 dient aldus te worden vernietigd wegens enerzijds schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Door de motivering wordt er een verkeerde interpretatie gemaakt van artikel 40 bis par. 4 tweede lid Vw. Anderzijds breidt de administratie de wettelijke rechtsregel van artikel 40 bis par. 41 tweede lid uit. De administratie dient NIET te kijken vanwaar de middelen van de ondersteunde personen vandaan komen. Het is enkel en alleen verzoeker zelf die geen belasting mag vormen voor het sociale bijstandstelsel en NIET de andere personen.

De verklaring in stuk 3 is duidelijk."

In haar repliekmemoire verwijst zij integraal naar haar inleidend verzoekschrift.

3.2 De Raad stelt vast dat verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending inroept van artikel 40bis, § 4, 3°, tweede lid van de Vreemdelingenwet, maar dat deze bepaling niet bestaat. In de uiteenzetting van haar middel verwijst verzoekende partij echter steeds naar artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat de Raad ervan uitgaat dat zij de schending van laatstgenoemd artikel aanvoert.

Gelet op het feit dat de juridische en feitelijke grondslag van de eerste vier bestreden beslissingen (bijlage 20) hetzelfde is, met uitzondering van het gegeven dat voor verzoekende partij naar haar vader wordt verwezen en voor haar kinderen naar hun grootvader, maar waarbij de Raad opmerkt dat het uiteraard dezelfde persoon betreft en dat in de beslissingen met betrekking tot de minderjarige kinderen bijkomend naar de weigering van hun moeder, verzoekende partij, wordt verwezen, hetgeen echter slechts een verwijzing naar de eerste bestreden beslissing uitmaakt, en het gegeven dat de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen zijn genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij kan opgemerkt worden dat in de plaats daarvan een bevel tot terugbrenging werd afgegeven en gelet op het feit dat in de vijfde en zesde bestreden beslissing naar de bijlage 20 wordt verwezen, kan wat hierna volgt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing ook toegepast worden op de vijf andere bestreden beslissingen. De Raad benadrukt echter nogmaals dat de beslissing van 13 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten met betrekking tot de dochter J. van verzoekende partij en de bevelen tot terugbrenging met betrekking tot de dochters S. en J. van verzoekende partij niet werden aangevochten, ook al zijn deze beslissingen identiek aan de respectievelijke beslissingen genomen ten aanzien van de andere kinderen van verzoekende partij.

Gelet op de nauwe samenhang tussen beide elementen van het enig middel, worden deze samen behandeld.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden, naargelang het geval met bevel om het grondgebied te verlaten of met bijkomend bevel tot terugbrenging wordt besloten.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij is genomen in uitvoering van artikel 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en in de motivering wordt verwezen naar het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, naar de tekst van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat, aangezien de (groot)vader van betrokkene ten laste is van het OCMW, betrokkene onmogelijk ten laste kan zijn van hem en een belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van België.

Verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten of bevel tot terugbrenging in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag van de verblijfskaart is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Uit de aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19), blijkt dat verzoekende partij en haar minderjarige kinderen als burgers van de Unie verzoeken om een verklaring van inschrijving als bloedverwanten in neerdalende lijn en dat hen gevraagd wordt de volgende documenten binnen de drie maanden over te leggen: "inkomen (groot)vader + ziektekostenverzekering". Hieruit en uit het commentaar van de stad Gent op het document dat samen met de aanvraag (bijlage 19) en de reeds voorgelegde documenten aan de gemachtigde van de minister wordt overgemaakt, blijkt dat de aanvraag in functie van de vader van verzoekende partij, grootvader van de vier minderjarige kinderen, wordt gedaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de tekst van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat vader van verzoekende partij, grootvader van haar minderjarige kinderen, ten laste is van het OCMW en daardoor onmogelijk betrokkenen ten laste kan hebben en zij een belasting voor het sociale bijstandstelsel van België vormen.

Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekende partij in haar verzoekschrift, naast van de motiveringsplicht, eveneens de schending opwerpt, luidt als volgt:

"§ 4. (...)

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...)"

Voormeld artikel 40bis, § 4, tweede lid verwijst naar twee andere bepalingen van de Vreemdelingenwet, met name artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, dat luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° (...);

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

en artikel 40bis, § 2, waarbij in casu de bepaling die betrekking heeft op bloedverwanten in neergaande lijn relevant is die luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Bijkomend wijst de Raad op artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit, dat de aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) betreft en dat met betrekking tot bloedverwanten in neergaande lijn luidt als volgt:

"§ 1. Een burger van de Unie die zijn burgerschap bewijst overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, kan bij de gemeente een verklaring van inschrijving aanvragen door middel van de bijlage 19.

Zodra uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet :

a) het bewijs van de bloed- of aanverwantschap of partnerschap zoals bedoeld in artikel 44;

b) voor de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de wet, het bewijs van voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid;

(...)

d) voor de bloedverwanten in neergaande lijn die minstens 21 jaar zijn, de bloedverwanten in opgaande lijn en de kinderen bedoeld in artikel 40bis, § 4, derde lid, van de wet : het bewijs dat zij ten laste zijn van de betrokken burger van de Unie;

(...)"

De Raad wijst erop dat uit de samenlezing van bovenstaande artikelen van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit blijkt dat verzoekende partij en haar kinderen enerzijds op grond van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dienen aan te tonen dat zij bloedverwanten in neergaande lijn zijn van een burger van de Unie en deze begeleiden of zich bij hem voegen, waarbij de Raad opmerkt dat deze voorwaarden in casu niet geproblematiseerd worden zijn en dienen zij aan te tonen dat zij ofwel beneden de leeftijd van 21 jaar zijn ofwel ten laste van de burger van de Unie zijn. Anderzijds dient de burger van de Unie, in casu de vader van verzoekende partij, naast het bewijs van een ziektekostenverzekering, hetgeen in voorliggend geval eveneens niet geproblematiseerd worden is, op grond van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden, in casu verzoekende partij en haar minderjarige kinderen, tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift, na een aantal theoretische beschouwingen met betrekking tot de motiveringsplicht, dat zij zich niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing, dat de gemachtigde van de minister derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoekende partij niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing derhalve niet afdoende motiveerde.

Zij voert aan dat in de bestreden beslissing enkel en alleen maar gesteld wordt dat enkel en alleen haar vader haar zou ondersteunen en wenst te verwijzen naar een verklaring dat zij bij haar verzoekschrift voegt waarin gesteld wordt dat haar zus, broer en vader haar elke maand 300 euro geven, zodat zij een beschikbaar inkomen van 900 euro heeft, wat boven het bestaansminimum is en waarmee zij tezamen met haar kinderen toekomt. Zij voegt tevens stukken toe met betrekking tot het inkomen van haar broer en van de echtgenoot van haar zus, waaruit moet blijken dat zij voldoende inkomen hebben om hun (schoon)zus te financieren. Ook stelt zij dat het inkomen van het gezin van haar vader niet enkel uit een uitkering van het OCMW bestaat, maar tevens uit een uitkering als tegemoetkoming voor personen met een handicap.

De Raad wijst er echter op dat, daargelaten de vraag naar de bewijswaarde en relevantie van voornoemde verklaring en daargelaten de vraag of financiële ondersteuning door andere personen dan de persoon in functie waarvan de aanvraag is ingediend überhaupt relevant is, verzoekende partij dit document en ook de stukken met betrekking tot het inkomen van de broer en schoonbroer van verzoekende partij nu slechts in het kader van huidig beroep tot vernietiging naar voren brengt en niet eerder in het kader van haar aanvraag (bijlage 19), zodat de gemachtigde van de minister geen kennis had van dit document ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en er derhalve ook geen rekening mee kon houden. Met betrekking tot het inkomen van het gezin van verzoekende partij wijst de Raad erop dat uit de verklaring ten gunste van het gemeentebestuur van een maatschappelijk werkster van het OCMW van Gent, gedateerd op 28 oktober 2008, blijkt dat de vader van verzoekende partij samenwoont met zijn zoon en dat "(h)un gezamenlijk inkomen (...) 1250,34 euro (bedraagt), bestaande uit een OCMW-uitkering en een Tegemoetkoming voor Personen met een Handicap". Vervolgens wordt gesteld dat dit inkomen "integraal gebruikt (dient) te worden voor de betaling van de vaste kosten en om te kunnen voorzien in het levensonderhoud" en dat de betrokken zoon "gelet op zijn handicap zwaar zorgbehoevend (is), waardoor een groot gedeelte van de beschikbare inkomsten hiervoor dient besteed te worden". Uit dit document blijkt aldus dat het inkomen van de vader van verzoekende partij wel degelijk slechts de OCMW-uitkering is, zoals de bestreden beslissing stelt, aangezien de uitkering als tegemoetkoming voor personen met een handicap aan de persoon met een handicap, met name de zoon waarmee de vader samenwoont, toekomt. Bovendien stelt de verklaring uitdrukkelijk dat het gezamenlijk inkomen van vader en zoon integraal gebruikt dient te worden voor de betaling van de vaste kosten en om te kunnen voorzien in het levensonderhoud, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing, rekening houdend met deze verklaring, heeft geoordeeld dat verzoekende partij en haar minderjarige kinderen onmogelijk ten laste kunnen zijn van hun (groot)vader.

Dat verzoekende partij tevens aanvoert dat het onterecht is dat zij ten laste zou komen te vallen van het sociale bijstandsstelsel, dat haar familie voor haar zorgt en dit wenst verder te doen en dat zij niet ten laste is van het OCMW Gent en geen steun ontvangt, waarbij de Raad opmerkt dat zij dit laatste overigens niet bewijst, verandert niets aan het feit dat artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet in casu van de vader van verzoekende partij verlangt dat hij het bewijs levert over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat verzoekende partij en haar kinderen ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het al dan niet daadwerkelijk ten laste zijn van het Belgisch sociale bijstandsstelsel heeft geen invloed op de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij voert vervolgens aan dat het inderdaad correct is dat haar vader een uitkering ontvangt van het OCMW, maar dat hij met zijn inkomen mag doen wat hij wil, dat de tewerkstelling van haar broer en schoonbroer ruim voldoende is om haar te voorzien van een inkomen, dat artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel en alleen betrekking heeft op de middelen van verzoekende partij en dat niet mag worden onderzocht waar de middelen van de andere familieleden vandaan komen. Zij voert aan dat dit een schending is van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat door de interpretatie te geven zoals vermeld in de motivering van de beslissing de voorwaarde van dit artikel verstrengd wordt en dat de administratie niet zomaar rechtsregels kan verstrengen en moeilijker maken. Zij stelt dat de beslissing derhalve gestoeld is op verkeerde motieven die zijn ingegeven door een eigen interpretatie van de administratie, die de wetten dient toe te passen en niet door een eigen interpretatie verstrengen en dat er zodoende een schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In haar besluit benadrukt zij ten slotte dat enerzijds door de motivering een verkeerde interpretatie wordt gemaakt van voornoemd artikel 40bis, § 4, tweede lid en dat de administratie anderszijds de wettelijke rechtsregel van dit artikel uitbreidt, gezien de administratie niet dient te kijken waar de middelen van de ondersteunende personen vandaan komen en het enkel en alleen verzoeker zelf is die geen belasting mag vormen voor het sociale bijstandsstelsel en niet de andere personen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar kritiek uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zoals hoger reeds herhaaldelijk gesteld, verlangt deze bepaling wel degelijk het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de burger van de Unie, in voorliggend geval de vader van verzoekende partij, om te voorkomen dat de in § 2 van dezelfde bepaling bedoelde familieleden, in voorliggend geval verzoekende partij en haar minderjarige kinderen,

ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Deze bepaling heeft aldus enkel betrekking op de vader van verzoekende partij en diens bestaansmiddelen en niet op die van verzoekende partij. De gemachtigde van de minister heeft aldus niet de voorwaarde vervat in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet verstrengd, maar heeft verwezen naar de aard van het inkomen van de burger van de Unie waarop deze bepaling betrekking heeft, met name het feit dat de vader van verzoekende partij ten laste is van het OCMW, waarbij de Raad opmerkt dat voornoemde bepaling uitdrukkelijk stelt dat onder meer met de aard van het inkomen wordt rekening gehouden, en heeft daaruit afgeleid dat niet voldaan is aan de in deze bepaling vervatte voorwaarde, waardoor verzoekende partij en haar minderjarige kinderen niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, zijn aldus niet háár bestaansmiddelen in het kader van voornoemd artikel 40bis, § 4, tweede lid relevant, maar wel degelijk de bestaansmiddelen van haar vader, gezien hij de burger van de Unie is die op grond van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet vervoegd wordt en legt artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister zelfs uitdrukkelijk op om bij de evaluatie van de bestaansmiddelen van de burger van de Unie rekening te houden met diens persoonlijke situatie, ondermeer met de aard van de inkomsten, en aldus nader te onderzoeken waar de inkomsten van de burger van de Unie in functie van wie de aanvraag van een verklaring van inschrijving wordt gedaan. Van een ruimere interpretatie van de wet en een verstrenging van de voorwaarden in de bestreden beslissing is aldus geen sprake. Daar waar verzoekende partij nogmaals verwijst naar een ondersteuning door broer en schoonbroer verwijst de Raad naar hetgeen hij desbetreffend hoger reeds heeft gesteld.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij in haar enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet gemaakt. Een schending van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS